

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ ๘๑/๒๕๕๗

สำนวนเลขที่ ๙๗/๒๕๕๔/๒๕๕๖ (มติที่ประชุมครั้งที่ ๓๑/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๗)

ประเภทสำนวน เหตุอื่นๆ

เรื่อง หน่วยงานต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

สรุปข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ นาย ว. ที่ ๑ และนาง จ. ที่ ๒ เป็นโจทก์ฟ้องหน่วยงาน เป็นจำเลยเรื่องละเมิด และเรียกค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย กรณีนางสาว น. บุตรโจทก์ถูกงูพิษกัดและมารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล ป. และเสียชีวิตในเวลาต่อมา ซึ่งศาลจังหวัดมีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕ ให้หน่วยงานชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ถัดจากวันฟ้อง ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษา ยืนตามศาลชั้นต้น ซึ่งหน่วยงานพิจารณาแล้วไม่ฎีกาคดีนี้ต่อไป คดีถึงที่สุด และเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ หน่วยงานได้ชำระค่าเสียหายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วเป็นเงินจำนวน ๔๙๗,๑๖๔.๓๘ บาท เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เห็นว่า ความเสียหายเกิดจากการที่โรงพยาบาล ป. ต้องรับภาระดูแลผู้ป่วยมากและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีจำนวนไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนผู้ป่วยในขณะนั้น อีกทั้งการให้ข้อมูลที่ผิดพลาดของผู้เสียชีวิต ทำให้ไม่มีเจ้าหน้าที่เฝ้าสังเกตอาการหายใจอย่างใกล้ชิด ทำให้การช่วยเหลือล่าช้า จึงถือได้ว่าเป็นเหตุสุดวิสัยที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะแก้ไขได้ทันทั่วทั้งกรณีดังกล่าวเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของโรงพยาบาล ป. มิได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่หน่วยงาน จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายแต่อย่างใด และเห็นว่าแม้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของโรงพยาบาล ป. ได้กระทำการโดยประมาทตามความเห็นของศาลอุทธรณ์ แต่เหตุที่แพทย์และพยาบาล ไม่ได้ดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดเพราะขณะนั้นแพทย์เวรกำลังผ่าตัดผู้ป่วยอยู่ในห้องผ่าตัด ประกอบกับหอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิงมีผู้ป่วยหลังผ่าตัด จำนวนมาก เมื่อญาติของผู้ป่วยกลับบ้านพยาบาลได้มาพบอาการของนางสาว น. ล่าช้าไป แต่ก็ยังสามารถช่วยกู้ชีพของนางสาว น. ได้แม้สุดท้ายจะไม่สามารถช่วยชีวิตไว้ได้ก็ตาม ดังนั้น แม้ศาลอุทธรณ์จะมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่ คือ แพทย์และพยาบาล เป็นการประมาทเลินเล่อแต่ก็ยังไม่เข้าข่ายเป็นการละเมิดอย่างร้ายแรง จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และไม่ต้องถูกไล่เบี้ยเรียกเงินคืนแต่อย่างใด

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

ประเด็นที่พิจารณา มีผู้ใดต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด

กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ นางสาว น. ถูกงูกัด ญาติจึงได้นำตัวผู้ป่วยเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล ป. ในเวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. โดยผู้ป่วยและญาติได้แจ้งกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ป. ว่าถูกงูเขียวหางไหม้กัด นายแพทย์ช. แพทย์เวรแผนกผู้ป่วยอุบัติเหตุฉุกเฉินได้สั่งฉีดยาแก้ปวด (TRANAL) และยาต้านการอักเสบ (DEXA) ให้แก่ผู้ป่วย รวมทั้งได้ทำการเจาะดู การแข็งตัวของเลือด (VTC) ซึ่งผลปรากฏว่าปกติ ต่อมาเมื่อเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. ได้ส่งผู้ป่วยไปที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง

ซึ่งมีนายแพทย์ ม. เป็นแพทย์เวชศัลยกรรมและเป็นแพทย์เวรเจ้าของไข้ ขณะนั้นนายแพทย์ ม. กำลังทำการผ่าตัดไส้ติ่งให้แก่ผู้ป่วยรายอื่นอยู่ จนเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. นางสาว อ. หัวหน้าพยาบาลเวรบายได้เดินตรวจดูจึงพบว่าผู้ป่วยหลับอยู่ แต่เรียกไม่ตื่น ไม่แสดงอาการตอบสนอง ชีพจรเต้นเบา จึงได้ทำการช่วยเหลือโดยการใส่เครื่องช่วยหายใจและให้ออกซิเจน เมื่อนายแพทย์ ม. มาถึงพบว่าผู้ป่วยหยุดหายใจแต่ยังมีสัญญาณชีพ นายแพทย์ ม. จึงได้ใส่ท่อช่วยหายใจ และขอต่อเครื่องช่วยหายใจอัตโนมัติ ตรวจสอบพบว่าผู้ป่วยมีอาการทางประสาท จึงสงสัยว่าผู้ป่วยที่กัณจะจะเป็นผู้ป่วยที่มีผลต่อระบบประสาท จึงได้สั่งให้เชรุ่มด้านพิษงูเห่าต่อเนื่องให้แก่ผู้ป่วยและได้ปรึกษานายแพทย์ ป. (อายุรแพทย์) ให้มาร่วมดูแลรักษาผู้ป่วย วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๖.๔๐ น. ผู้ป่วยได้เสียชีวิตลง โดยแพทย์ลงความเห็นว่าเป็นการเกิดจากสมองขาดเลือดเนื่องจากถูกงูพิษกัด นาย ว. และนาง ฉ. บิดามารดาของนางสาว น. จึงเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง หน่วยงานเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดในคดีละเมิด เรียกให้ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย

เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ มีคำพิพากษา โดยพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลจังหวัด สรุปได้ว่า นางสาว น. ไม่ได้รับการดูแลรักษาจากแพทย์และพยาบาลโรงพยาบาล ป. อย่างใกล้ชิดและทันทั่วทั้งที่ แม้จำเลยยังโต้แย้งอยู่ว่านางสาว น. แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ป. ว่าถูกงูเขียวหางไหม้กัด ทำให้การรักษาไม่ถูกต้องตรงกับข้อเท็จจริงที่นางสาว น. ถูกงูเห่ากัด แต่การกระทำของแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลต่อนางสาว น. ซึ่งถูกงูมีพิษกัดมา ถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออันเป็นการกระทำละเมิดแล้ว เมื่อนางสาว น. ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบในผลละเมิดดังกล่าว พิพากษายืนให้หน่วยงานชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ หน่วยงานพิจารณาแล้วมีความเห็นไม่ฎีกาคดีต่อไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ หน่วยงานได้นำเงินจำนวน ๔๙๗,๑๖๔.๓๘ บาท ไปชำระหนี้ตามคำพิพากษาคืบแล้ว เป็นเหตุให้หน่วยงานได้รับความเสียหาย ในส่วนที่หน่วยงานต้องชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย พิจารณาไล่เบี้ยจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงประกอบกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ แล้ว เห็นว่าความเสียหายที่เกิดขึ้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการสื่อสารที่คลาดเคลื่อน ระหว่างแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ป. กับนางสาว น. ผู้ป่วยและญาติ เกี่ยวกับประวัติของผู้ป่วย โดยนางสาว น. และญาติให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ป. ว่าถูกงูเขียวหางไหม้กัด ซึ่งพิษของงูเขียวหางไหม้จะมีผลต่อระบบเลือด แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ตายมีอาการทางระบบประสาท จึงน่าจะถูกงูพิษประเภททำลายระบบประสาทกัด การให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนดังกล่าว ก็มีสาเหตุทำให้วินิจฉัยโรคผิดพลาด ประกอบกับขณะเกิดเหตุนายแพทย์ ม. แพทย์เจ้าของไข้อยู่ระหว่างการผ่าตัดผู้ป่วยฉุกเฉินรายอื่น เมื่อคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมจึงให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๕๐ ของเงินต้นจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท บวกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓) จนถึงวันที่ศาลจังหวัดพิพากษา ซึ่งพิจารณาการกระทำและความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

๑. นางสาว อ. ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง โรงพยาบาล ป. ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรบายหอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง มีหน้าที่ต้องดูแลผู้ป่วยด้วยความระมัดระวังของผู้มีวิชาชีพพยาบาล ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อนางสาว น. ถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิงจากการถูกงูพิษกัดมา นางสาว อ. ในฐานะพยาบาลวิชาชีพ จะต้องคอยเฝ้าสังเกตอาการผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดด้วยความระมัดระวัง เพราะผู้ป่วยอาจมีอาการรุนแรงและเสียชีวิตได้ ซึ่งหากนางสาว อ. ได้สังเกตอาการผู้ป่วยอย่างใกล้ชิด ย่อมน่าจะพบความผิดปกติของผู้ป่วยก่อนหน้าที่จะมีอาการรุนแรงและแจ้งให้แพทย์เจ้าของไข้เข้ามารักษาผู้ป่วยได้อย่างทันทั่วทั้งที่ โดยที่ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ว่า นางสาว น. ไม่ได้รับการดูแลรักษาจากแพทย์และพยาบาลโรงพยาบาล ป.

อย่างใกล้ชิดและทันทั่วทั้งที่จนเป็นเหตุให้เสียชีวิตในเวลาต่อมา พุทธการณถือได้ว่านางสาว อ. กระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้นาย ว. และนาง ฉ. บิดาและมารดาของนางสาว น. ได้รับความเสียหายและหน่วยงานต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย จึงให้นางสาว อ. รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๔๐ ของค่าเสียหายที่คำนวณได้ดังกล่าวข้างต้น (ร้อยละ ๕๐ ของเงินต้นจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท บวกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓) จนถึงวันที่ศาลจังหวัดนนทบุรีพิพากษา) ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒. นายแพทย์ ม. นายแพทย์ชำนาญการพิเศษ ด้านเวชกรรม สาขาศัลยกรรมหญิง โรงพยาบาล ป. ในฐานะที่เป็นแพทย์เวรศัลยกรรมและเป็นแพทย์เวรเจ้าของไข้มีหน้าที่ต้องตรวจวินิจฉัยและรักษาอาการของผู้ป่วยอย่างถูกต้อง เพื่อช่วยชีวิตตามวิสัยและพฤติการณ์ของแพทย์ เพื่อให้สุขภาพอนามัยของคนไข้กลับมาเป็นปกติโดยในการรักษาจะต้องใช้ความระมัดระวังของผู้มีวิชาชีพเป็นแพทย์ในการรักษาพยาบาล ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อนางสาว น. ถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง โดยมีนายแพทย์ ม. เป็นแพทย์เจ้าของไข้ และเมื่อได้รับแจ้งข้อมูลจากพยาบาลว่า นางสาว น. ถูกงูพิษกัดมา นายแพทย์ ม. จึงต้องดูแลรักษาและสังเกตอาการอย่างใกล้ชิดด้วยความระมัดระวัง เพราะผู้ป่วยอาจมีอาการรุนแรงและเสียชีวิตได้ ซึ่งหากนายแพทย์ ม. ได้เข้ามาตรวจดูบาดแผลและอาการของผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดย่อมน่าจะพบความผิดปกติของผู้ป่วยก่อนหน้าที่จะมีอาการรุนแรงจนถึงขั้นเสียชีวิตโดยที่ข้อเท็จจริงเป็นที่ยึดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ว่า นางสาว น. ไม่ได้รับการดูแลรักษาจากแพทย์และพยาบาลโรงพยาบาล ป. อย่างใกล้ชิดและทันทั่วทั้งที่ จนเป็นเหตุให้เสียชีวิตในเวลาต่อมา พุทธการณถือได้ว่านายแพทย์ ม. กระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้นาย ว. และนาง ฉ. บิดาและมารดาของนางสาว น. ได้รับความเสียหายและหน่วยงานต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย จึงให้นายแพทย์ ม. รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๖๐ ของค่าเสียหายที่คำนวณได้ดังกล่าวข้างต้น (ร้อยละ ๕๐ ของเงินต้นจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท บวกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓) จนถึงวันที่ศาลจังหวัดพิพากษา) ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

อนึ่ง เนื่องจากปัจจุบันยังไม่ได้รับทราบความเห็นผู้เชี่ยวชาญของแพทยสภา ว่าขั้นตอนการรักษาพยาบาลผู้ป่วยที่ถูกงูเห่ากัดมีขั้นตอนอย่างไร และโรงพยาบาล ป. ได้ดูแลรักษานางสาว น. เป็นไปตามหลักวิชาการแพทย์หรือเป็นไปตามมาตรฐานการรักษาหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น หากต่อมาหน่วยงานได้รับแจ้งความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแพทยสภา และเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าความเห็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวอาจมีผลทำให้ความเห็นของกระทรวงการคลังเปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ย่อ	นางสาวภัทราภรณ์	ศรีสุข	นิติกร
ผู้ตรวจ	๑. นางสาวศุภทิพย์	พรพนาวรรณ	นิติกรชำนาญการ
	๒. นางสาวสุวรรณา	อิศรางกูรฯ	ผอ.ตพ.